

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 30/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., Martinské námestie 31, Žilina, proti postupu Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Er 257/2007 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 6. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ žiada aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 4 500 eur a náhrady trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti, pripojených príloh a zistení ústavného súdu vyplýva nasledovný stav veci:
3. Sťažovateľ je účastníkom predmetného exekučného konania (povinným) na Okresnom súde Čadca (ďalej len „okresný súd“), ktoré začalo 13. augusta 2007 a do dnešného dňa nie je právoplatne skončené.

4. Sťažovateľ podrobne opisuje procesné úkony okresného súdu od začatia konania. K ústavnej sťažnosti pripojil nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 391/2018-27 z 15. novembra 2018, ktorým už ústavný súd predtým vyslovil porušenie jeho označených práv v namietanom konaní a priznal mu aj finančné zadosťučinenie v sume 500 eur a náhradu trov konania (právoplatnosť nález nadobudol 10. januára 2019, pozn.).

5. Okresný súd následne uznesením č. k. 5 Er/257/2007-146 z 8. augusta 2019 rozhodol o zastavení exekúcie [§ 57 ods. 1 písm. b) a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku] s tým, že o trovách exekúcie rozhodne po právoplatnosti uznesenia o zastavení exekúcie. Uznesenie odôvodnil tak, že rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 8C/59/2007-47 z 3. decembra 2003 bolo manželstvo v tom čase maloletej oprávnenej právoplatne rozvedené (právoplatnosť 9. marca 2004). O úprave práv a povinností rodičov k deťom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Čadca č. k. 8C/59/2007-329 z 19. novembra 2009. Rozsudok, čo sa týka časti o výživnom, nadobudol právoplatnosť 3. septembra 2010. Exekúcia na výživné pre oprávnenú bola teda vedená na základe rozsudku, ktorý sa stal neúčinným (po 3. septembri 2010, pozn.). Oprávnená proti zastaveniu exekúcie podala odvolanie 30. augusta 2019.

6. Okresný súd zaslal sťažovateľovi odvolanie oprávnenej na vyjadrenie listom z 9. júna 2020 až takmer po 10 mesiacoch a ten sa k nemu vyjadril podaním z 5. júla 2020. Sťažovateľovo vyjadrenie okresný súd následne zaslal na ďalšie vyjadrenie oprávnenej 19. augusta 2020.

7. Sťažovateľ vykonáva stavebný dozor a držanie vodičského preukazu je pre neho pri hľadaní si zamestnania nevyhnutnosťou. Dňa 24. marca 2018 bol zaevidovaný ako uchádzač o zamestnanie. Od tohto dátumu je nezamestnaný a aktívne si hľadá zamestnanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že okresný súd je nečinný „*najmä vo vzťahu k zastaveniu exekúcie na podklade návrhu oprávnenej*“, čo predstavuje významný zásah do jeho označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktoré sťažovateľ vidí v nečinnosti okresného súdu, ktorý do dňa podania ústavnej sťažnosti nerozhodol o zastavení exekúcie.

10. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

11. Ústavný súd opakovane pripomína, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné priesťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

12. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj zo skutočnosti, že argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015, I. ÚS 190/2019).

13. Ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa smerujú proti nečinnosti okresného súdu v exekučnom konaní, v ktorom nerozhodol o jeho zastavení. Toto tvrdenie je však nepodložené zistenými faktmi, pretože v čase doručenia ústavnej sťažnosti okresný súd v intenciách nálezu ústavného súdu rozhodol o zastavení exekúcie už 8. augusta 2019, proti ktorému oprávnená podala odvolanie. Od 25. júna 2021 posudzuje vec už Krajský súd v Žiline, ktorého postup sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nenamietal. Súdny spis bol podľa okresného súdu medzitým zapožičaný aj Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky práve na základe podnetov účastníkov exekučného konania. Postup okresného súdu v napadnutom konaní po vydaní nálezu ústavného súdu teda v súčasnosti neindikuje, že by ho bolo možné považovať za nesúladný s označenými právami sťažovateľa, hoci je pravdou, že postup nebol po podaní odvolania oprávnenou ani celkom optimálny a bezpriesťahový.

14. Ústavný súd vníma význam predmetného exekučného konania pre sťažovateľa, pokiaľ ide o neúčinnosť exekučného titulu, ale na druhej strane, tak ako konštatoval už ústavný súd v citovanom náleze, primerané finančné zadosťučinenie nemožno stotožňovať s odškodným a ani s náhradou, či už za skutočnú škodu, alebo ušlý zisk. Dĺžka napadnutého konania od nadobudnutia právoplatnosti nálezu ústavného súdu do podania ústavnej sťažnosti (23 mesiacov) spolu s vykonanými procesnými úkonmi a rozhodnutím okresného súdu o zastavení exekúcie nie je poznačená opakovanými priesťahmi v takej ústavne relevantnej intenzite, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu

dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti (primerané finančné zadost'učinenie a trovy konania), keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu